

Omvei, men ad en Omvei, hvorved man kun fulgte de rette Principer, at opnaae det samme Formaal, som Lovudkastet har stillet sig, nemlig at lade Kjøbenhavns meget betydelige Reserverfond komme til ogsaa at tjene som Reserverfond for det nye Overformhinderi, uden at der saa derimod kunde gjøres nogen Indvending. Udvalget har, ledet af denne Betragtning, under Nr. 19 foreslaaet, at det skal bestemmes, at de to Overformhinderiers Reserverfonds gjensidigt skulle tjene hinanden som subsidiaire Reserverfonds, men at Statskassen, naar de begge maatte blive udtømte, hvis et saadant Tilfælde skulde indtræde, skal komme dem til Hjælp, imod at den da igjen erholder Afgang til en Refusion af de Reserverfonds, som i Overensstemmelse med de fastsatte Regler paany blive at opsamle. Udvalget har tillige under Nr. 20 tilføjet et Forslag om, at Reserverfonden ogsaa skal komme til Hjælp i Tilfælde af, at de Midler, som bestyres under særskilt Bærgemaal, komme til at lide et Tab, forudsat at dette Tab hidrører fra Forsømmelser eller Defraudationer af Overformhinderiets Embedsmænd, for hvilke disse ved Dom kunne tilpligtes at staae til Ansvar. Man har meent, at det var i sin Orden, at Reserverfonden maatte udrede, hvad disse Embedsmænd vare pligtige til at tilsvare, men som de muligens ikke kunde dække. — Forslagene under Nr. 21—24 til § 5 indeholde kun Redactionsændringer, i alt Fald med Undtagelse af Forslaget under Nr. 23, der gaaer ud paa, at Ordet „kunne“ skal forandres til „skulle“ i Paragraffens andet Stykke, 3die Linie. Udvalget har befrygtet, at Bestemmelsen, naar Ordet „kunne“ blev staaende, skulde kunne misforstaaes, som om det netop ikke var det Regulaire, at de Midler, som omtales i Paragraffen, skulle indføres til Forrentning i Nationalbanken eller i en af de andre sammesteds nævnte Banker eller Sparekasser, indtil de paa anden Maade kunne anbringes ved Udlaan. Man har derfor troet, at det vilde være rigtigere at indføre den foreslaaede Ændring, hvoraf man ikke har troet, at der vilde kunne flyde Følger, som kunde besvære Administrationens Gang. — Hvad Lovudkastets § 6 angaaer, da gaaer det første Forslag, som Ud-

valget har stillet til samme, jo kun ud paa en reen Redactionsændring. Hvad Ændringsforslaget under Nr. 26 derimod angaaer, da skal jeg gjøre opmærksom paa, at der jo ved det foreliggende Lovudkast bliver paalagt de nærværende Debitorer til Overformhinderierne to Forpligtelser, som ikke paahvile dem i Kraft af deres Obligationer, nemlig deels en Forpligtelse til at betale deres Renter forud og deels en Forpligtelse til at indbetale deres Renter og Afdrag paa et andet Sted end det, som oprindeligt contractmæssigt er vedtaget. Et Paalæg herom vil imidlertid ikke kunne skee ved Lov; saadanne Forandringer i contractmæssige Forhold maae de Paagjældende tværtimod frivilligt paatage sig, og der gives derfor ikke nogen anden Vej til at faae disse Forpligtelser paalagte dem end den, at stille dem det Valg, enten at underkaste sig de omtalte Forpligtelser eller at faae deres Capitaler opsagte. Derom maa der imidlertid afkræves enhver Debitor for sig en Erklæring, og skeer dette ikke, vil det ikke kunde hjælpe, at man med Loven i Haanden stiller de Fordringer til dem, som Loven omhandler. Debitorerne ville nemlig da kunne svare med Henviisning til deres Obligationer, at det er Forpligtelser, der ikke paahvile dem. Udvalget har derfor anseet det for nødvendigt at foreslaae den Slutningsbestemmelse, som Ændringsforslaget Nr. 26 indeholder, spøjet til § 6. — Ved denne Paragraff skal jeg endnu gjøre den Bemærkning, at der i Udvalget har været reist Spørgsmaal, om det er rigtigt, naar det i sammes andet Stykke siges, at „Udbetaling af Renter er Overformhinderiet kun pligtigt at gjøre i de to lovbestemte aarlige Omflagsterminer“. Efter hvad der imidlertid er blevet oplyst for Udvalget, har Hensigten med denne Bestemmelse i Lovudkastets § 6 ene og alene været den, at man ikke har troet at kunne indlade sig paa, saaledes som det skeer her i Kjøbenhavn, at lade de halvjaarlige Renter udbetale fra Filialkasserne rundt omkring i Landet til hvilken som helst Tid af Aaret, idet man har meent, at det var tilstrækkeligt, at der var fastsat en Tid af omtrent een Maaned efter de lovbestemte Terminer, i hvilken disse Renter kunde høves ved Filialkasserne, og at Efterfø-